

Heinrich Rudolph Redecker

**Henricus Rudolphus Redeker/ Iur. D. & p. t. Fac. Iur. Decan. suo & Ampliss.
Facult. nomine Ad Exequias Quas Viro Amplissimo ... Henrico Rahnen, I. U. D. &
Prof. celeberrimo ... Vidua, & liberi eius moestissimi hora I. in aede Jacob.
paratas cupiunt: : Omnes literatos & literatorum fautores officiose invitat.**

Rostochii: Kilius, 1662

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn775828041>

Druck Freier Zugang

Redeker, H. R.
in
H. R a h n e.

Rostock, 1662. / 6

24.
HENRICUS RUDOLPHUS

Redeker / Jur. D. & p.t. Fac. Jur. Decan.
suo & Ampliff. Facult. nomine

Ad Exequias

Quas

VIRO

*Amplissimo, Consultissimo & Excellen-
tissimo*

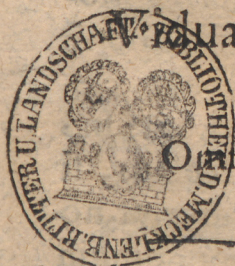
DN. HENRICO
RAHNEN.

J. U. D. & Prof. celeberrimo, Facult. Jur.

Seniori, & ad XXIX. annos Adfessori merissi-
mo, uti etiam Consistorii Provincialis
Consiliario gravissimo,

quæ, & liberi • jus moestissimi horar.
in æde Jacob. paratas cupiunt :

Omnes literatos & literatorum fautores
officiosè invitat.

ROSTOCHII,

Literis JOHANNIS KILII, Anno M DC LXII.

Mbigerenos facit justus dolor, qui cum bonos omnes, tum inprimis Amplissimum Jurisconsultorum ordinem ex insperatissimo obitu *Nobilissimi & Consul- tissimi Viri Dn. HENRICI RHAN II, Juris Doctoris & Professoris longè celeberrimi* in Academiam hanc plurimis meritis dudum clarissimi, occupavit, utrum calamum ad contestandum serium dolorem admoveamus, an luctui imparem contineamus. Hoc quidem suadere videtur luctus magnitudo, cui exprimendo vix verborum ulla copia sufficit, & si adsit, vix talis fuerit, quem non ipse dolor, antequam efflorescat, in ipsa quasi herba absorbeat. Illud suo jure tamen postulat debirum, & amor in collegam, utinam diutius si ita Deo visum fuisset! conjunctissimum, ne nihil dicendo amoris parum vel nihil habuisse videamur, in illum, qui omnium erat bonorum amore dignissimus. Nero uti Seneca testis est, cum, in prioribus quinque laudatissimæ suæ imperatoris administrationis annis, Burrus belli dux sententiam mortis, in flagitiosos milites, subscribendam obtulisset, & exsequutionem urfisset, mirissimus hanc principe dignam clementiæ vocem retulit: utinam scribere nescirem! In exemplo dissimillimo, idem in præsens optaremus, si per divinæ providentiæ dispensationem liceret, ut, non in funere indigni, sed multis annis bonorumque omnium amore dignissimi, literas nesciremus, imò jacturam, quam respublica in avocatione tanti viri sentit & acerbis-

bissimè dolet! Scire tamen literas quibus dolorem ex
inopinatissimo occasu hujus quasi astri splendidissimi
quod Academiam hanc ultra viginti octo annos illu-
stravit, omnino imperat humanitatis sens⁹ divinorum
judiciorum reverentia, viri occumbentis virtus, & ejus
in commune bonum merita, & arctissima amoris cum
eodem unio, & debitum allevandi condolentiâ no-
strâ dolorem eorum, qui ex sanguinis nexu eò acer-
bioribus animi motibus lancinantur, quo intimius hæc
sui quasi cordis portio, insperatò revulsa, sedit. Com-
munis id quidem imperat humanitatis, nisi infra be-
stiarum instinctum fuerit abjectus sensus, ut socii vul-
nus, ne dicam mortem ad animum admittamus. Qui
vel cygnum compare erepta alas ad Zephyrum extē-
dere sortemq; ejus deplorare, vel hirundinem cantu
querulo tristitiam contestari, vel apes defunctum aut
socium, cui modico tempore assueverant, funeran-
tium instar progerere & submisso murmure exe-
quias quasi persolvere videmus. Abest per divinam,
in universa creata bonitatem, ex prima creationis ra-
dice ~~antiqua~~ illa stoica, qua insensari homines, nec in
bonis cum lætitia acquiescere, nec in malis condolen-
do affici scire voluerunt. Quo magis nos hodiernum
luctum intimius in animum admittamus, qui non sal-
tim virum optimum & conversatione quotidianâ per-
petuis virtutum vestigiis insigni familiarissimum ad
meliora admittere & præmittere coacti sumus. Im-
perat

perat idem divinorum iudiciorum reverentia de quibus olim ipse Spiritus Sanctus *Esaiæ c. 57. Moritur inquit, justus & non est qui recogitet in corde suo: Et viri sancti colleguntur, nec est qui intelligat. A facie enim mali imminentis collectus est justus, in pacem venit, & requiescit in cubili suo, qui ambulavit in rectitudine sua.* Scilicet cum viri pietatis & virtutum laude constantes ex inquietudine huius seculi, in tranquillitatis portum, avocantur, ipsi quidem transeunt in cubicula felicitatis in quibus dormiunt, donec tuba novissima intimet ipsis etiam arefactis ossibus, adesse amicum, servatorem & vindicem suum, cui per vitam servierunt: impii vero quibus nihil curæ cordiq; est, atque ingurgitasse huius seculi, voluptatibus, avaritiâ æmulatione, invidia alijsq; vitiis fluentes fontes & sordes, occasum virorum piorum nihili faciunt, neque vident nubes diluvii iræ divinæ, quibus ipsi suffocandi sunt, subductis aliis. Cæterum illi qui illuminatis mentis oculis plura per Dei spiritum vident, quam sentiunt, in casu eorū qui pietate floruerunt & recogitat in corde suo, & colligunt a facie imminentis mali ad meliora colligi justum, ne videat sui seculi clades. Quomodo *Josiam* Deus abstulit olim è medio fratrum suorum ne videret, aut pateretur luctuosissimam reipublicæ Judaicæ excisionem & captivitatem Babylonicam ignominiosissimam pariter & durissimam 2. Reg. 22. Nec non *Augustinum* Vandalis Hipponem obfiden-

dentibus? Refert ex Tudenſi *Illuſtriſſimus* *Bronius* ad annum Chriſti DCC LVII cum Altonſus Catholicus, Gallæciæ Rex Eccleſiæ columen, & glorioſus Saracenorum triumphis, ad Dominum migravit in obitu ejus auditas eſſe voces Dominum laudantium & dicentium: Ecce quomodo moritur juſtus ablatus à facie iniquitatis, & erit in pace memoria ejus. Bene *Gregorius lib. III. Dial. C. XXXVII.* quærenti Petro, cur boni, qui aliis ædificationi eſſe poterant è vita hac citius ſubtrahantur? reſpondet. *Malitia remanentium meretur, ut hi qui prodeſſe poterant, feſtine ſubtrahantur & cum mundi ſinis appropinquat, electi tolluntur ne deteriora videant.* Hinc eſt quod Propheta ait: *Juſtus perit, & nemo eſt qui recogitet in corde ſuo; & viri miſericordiæ tolluntur, quia non eſt qui intelligat.* Sic felices illos qui ante occupationem Trojæ occubuerunt *Virgilius* canit:

O terq; quaterq; beati
 Quis ante ora Patrum Troja ſuo moenibus altis
 Contigit oppetere.

Requirit porro condolentiam noſtram ſeriam, exquiſiſſima illa virtus, quam pie defunctus in omnibus ſuæ vitæ partibus oſtendit. Quæ ſi amorem meretur bonorum ipſorum etiam hoſtium uti *Pindarus Od. IX. Pyth.* Ne laudationi, ait, inimici quidem parcendum eſt, merito ſuo eam reportantis; Et *Seneca IV. de benef.* Ita gratioſa eſt virtus natura ſua, ut inſitum etiam malis ſit probare

bare meliora. Quid non luctus meritò pectoribus nostris insidere confiteamur ex obitu illius, cuius virtus se se à constantia eminentiæ, vix unquam dimoveri passa est? quem boni omnes in exemplum seculi diutissime superesse optassent, si voti humanifactorum res esset? quem quotidianæ conversationis usum, nobis ad seros annos faciliorem reddidisse vovissemus? Vel ipsa enim invidiâ teste piè defuncti frons à morositate, manus à rapaci avaritia, os à vaniloquentia, aures ab impurissimis detractorum linguis, ipsum pectus ab iniquitate seculi fuit alienissimum, uti de ipso verè quod olim *Isidorus Pelusiota* scripsit lib. II. epist. XIII. affirmari queat: *Qui virtutem contubernalem habent, iis qui ipsius expertes sunt, tantum præstant, quantum homines belluis, & angeli hominibus antecellunt. Siquidem per forum tanquam luminaria quædam gradiuntur, simulatq; in tenebris conspecti fuerint, aliorum oculos in se convertentes. & Epist. XIV. Veri inquit, ac sinceri virtutis amatores & dum in corpore vivunt respublicas dirigunt, & eo deposito amoris ac desiderii aculeum relinquunt. Qua circa & clara atq; insignia eorum monumenta sunt & in honore posterì & perpetua memoria, idq; meritò virtutem adepti sunt, quæ ita natura comparata est, ut eam mors minimè attingat. Et hæc quidem virtus illa est, cui bono, quivis sese amore & commendatione devinctissimi sentiunt. Cui si merita illa virtutis, labores indefessi publici & privati quos*
ultra

ultra viginti octo annos desideratissimus noster colle-
ga in Academia hujus bonum elocavit, accedant,
quas piè defuncto monumenta debita erigemus? im-
primis quotquot publicum bonum, ejusq; cultores,
pluris, quam privatam inquietudinis vanitatem faci-
unt. Quis non seni illi optimo apud *Heliodorum lib. ii.*
Aethyop. assimiletur qui cum Cnemō benefacti præmi-
um requireret, pro præmio verba hæc reddidit:
Gratitudo viro sapienti pulcherrimum munus, multosq;
novi, qui hoc donum tanquam thesaurum, in animo repo-
nerunt. Quod si in patriam venerimus hauries opes quam
maximas. Et cum Cnemō reponeret, futura & in-
certa senem promittere, cum liceret ex præsentī copia
remunerari. Judica ait, senex quid in præsentia vides.
Adeò cupidè vel partem aliquam corporis amittam, ut nullo
membro me mutilatum esse, sed integra omnia habere me,
sem existimaturus. Quis, inquam, piis beati defuncti no-
stri manibus, si præmium laborum transitorium à no-
bis flagitare possent, cum felicissima animā nunc ter-
rena omnia longè infra ullius desiderii rationalis di-
gnitatem, corpore nudata æstimet, idem non respon-
deat? Cæterum nec virtutis splendorem, nec merito-
rum ordinem, nec cognatorum amorem & lachry-
mas, nec publica piorum & bonorum desideria respi-
cit lex illa, peccatoribus fixa irrefragabilis: pulvis es, &
in pulverem converteris Quin omnem humanæ vitæ
ordinem, dignitatem, laborem, studia, metus, spes,
&

& quicquid est amabile aut formidabile in eadem,
præter Dei amorem & iram, sub vanitatis censum re-
vocet, & nos quotidianis exemplis ad ejusdem me-
ditationem, rerumq; nostrarum ad eandem compara-
tionem, & vanitatis, mortalibus adeo dulcis, fugam,
invitet. Etenim si quidquam vel ab animi vel corporis,
famæ vel fortunæ bonis præsidii esset, quo subsistere
contra mortis dictaturâ possumus, quis beatè dormiētē
nostrum collegam ex amplexibus amoris honesto-
rum omnium evulsisset? scil:

Mors tamen inclusum protrahet inde caput.

Licet exstruat marmoribus atq; auro.

Superbus aulam: limen armata ducis

Servent cohortes: supplices dextram petant

Parthi cruentam: regna divitias ferant

*Veniet dies tempusq; quo reddat suis
animam.*

Bene Hierony. de hac vitæ humanæ, tot vanitatis fa-
bulis admirandæ, fugacitate, ad Heliodorum, Xerxes,
ille ait, magnus Rex potentissimusq;, qui subvertit montes,
maria constravit cum de sublimi loco, in finitam hominum
multitudinem & innumerabilem vidisset exercitum, flevisse
dicitur, quod post centum annos nullus eorum quos tum
cernebat super futurus esset. O si possemus ascendere su-
per talem speculam! De qua universam terram sub pedibus
cerneremus jam tibi ostenderem totius mundi ruinas gentes
gentibus, reges regibus, regna regnis collisa. Alios torque-

r.

ri, alios necar, alios absorberi fluctibus, alios in servitutem
trahi &c. & non tantum Xerxis exercitum, sed totius mun-
di homines. qui nunc vivunt in brevi spatio defuturos. Vin-
citur sermo rei magnitudine, & minus est quod dicimus.
Redeamus igitur ad nos & quasi cælo descendentes paulisper
nostra videamus. Sentis obsecro te quando infans, quando
puer, quando senex factus sis. Quotidiè morimur, quoti-
diè commutamur, & tamen æternos nos esse credimus.
Et hæc est vitæ humanæ tot inquietudinis variæ flu-
ctibus indies agitæ gloriosa & splendida vanitas, quã
o pater noster, altissimâ pace in manu Dei & ser-
vatoris sui fruens, per victricem agni pro nobis macta-
ti sanguinem superavit. Reliquit nobis qui terra su-
mus & pulvis corporis sui, splendidi illius spiritus
sancti olim templi, exuvias, pulverem & terram, nos
de eo quod ipsi brevi erimus admonens: sed & amo-
rem & desiderium suum, quod virtutis proprium est,
nobis reliquit, totique literario orbi famam, & erudi-
tionis laudem hoc in Roseto fragrantissimam impri-
mis. Quam, cum alia, delarandæ in pie defunctum gra-
titudinis documenta desint, eò alacrius ornabimus
& recensēbimus quo dignior ipse est (cujus memoria
nos inter & cælestes in benedictione est) qui etiam ve-
nerandæ posteritati per nos ut exemplar virtutis, ju-
stitiæ, candoris, eruditionis & infucatæ pietatis osten-
datur.

B

Quod

Quod adeo ad laudatissimum vite ejus curriculum attinet, na-
 tus est in hunc mundum immundum beatus noster (ut historiam
 vite pro ut ea nobis scripto fuit exhibita) in Urbe Brunsvicensi,
 parentibus & majoribus illis quorum virtus & pietas sobolis felici-
 tatem sine errore ominari permittit. Parens fuit Nobilissimus
 & Consultissimus Vir HENRICUS RAHNE U. J. D. & cele-
 bris Ducatu Brunsvicensi Practicus, Syndicus Helmstadiensis &
 postmodum Consiliarius Lunaburgensis amplissimus. Mater fœ-
 mina generis & virtutum splendore conspicua (laudatissima familie
 propago ibidem notissima) nomine CATHARINA Reichen. Avus pa-
 ternus fuit vir Spectatissimus & integerrimus HENRICUS RAHNE,
 civis inter Neobrandenburgenses commendatissimus. Avia paterna
 femina itidē suis animi corporisq; bonis ornatissima Meckel Baden.
 Avus maternus fuit vir Nobilissimus Amplissimus & Consultissimus
 Dn. BARTHOLDUS Reiche, Holtzmunda Brunovicensis, Magi-
 ster, & Professor publicus Lipsiensis celeberrimus. Is cum aliquo tem-
 pore sua, in quam Lipsia vocatus fuerat stationem, non sine lau-
 de exornasset, in Italiam profectus est, uti cum Doctoratus insigni-
 bus ex Academia Bononiensi reverteretur & redux à Serenissimo Lu-
 naburgensi principe Henrico juniore in consiliariorum numerum
 cooptaretur, in qua dignitate duabus vicibus legatus in Poloniam
 missus & tandem Decanus S. Blasii in Ducatu Brunovicensi ritē
 electus est. Avia materna fuit fœmina virtutibus eum sexum
 quam maximē ornantibus decora CATHARINA RO-
 NZEN. Hisce parentibus & majoribus natus fuit pie-
 defunctus noster 14. die Februar. Anno 1601. Braunsuiga, missus
 adeo à sanguine parentum splendidissimo, in laudis & virtutis
 patrie avitq; communionem & propagationem non sine in-
 signi divino munere, quid enim pulchrius, quid suavius, quam
 in claro parentum nomine legere quasi posse, insignem laudem
 atq; amorem bonorum omnium, in cujus hereditatem adeo non
 sine felici omine succedamus, tanquam in possessionem optimam, uti
 Isido-

Isidorus Pelusiata Bona, inquit, existimatione, passim sese diffundente ac terram ac mare perlustrante, melius & præstantius nihil est. Nec Crassi thesauros cum iis quisquam comparet. Ac proinde à Proverbiorum autore dictum est: Melius est nomen bonum, quam divitiarum multarum, super aurum & argentum gratia bona. Quid verò tandem hac avita gloria fuerit si ad aternitatis honorem, solis regeneratis promissum conferatur? quid nisi panis sub lingua ventus? fallax hominum opinio, umbra similis, quæ nihil est nisi veri luminis absentia, & fallax corporis imitatio? Imò in conspectu Dei, (à fidei fragrantia per sanguinem Christi omnia æstimantis) nil nisi maledictæ carnis fætor, inferni Vermiculosi putidissimum pabulum? Hoc expendentes beati nostri Collegæ parentes id jure antiquius habuerunt, ex quo filio veram Deo existere posset gloria, communioq; supracælestium, tanquam corona immarcescibilis. Porrigitur, illa in lavacro baptismali, cui ut filiolum recens cum contagione naturalis maledictionis natum, salutari immersione committerent ante omnia curarunt, unde penduntur prima non mendacis felicitatis limina, sicut prudenter, Prudentius hymno jejunantium canit.

Hoc ex lavacro labe demta criminum,
 Ibant renati non secus, quam si rudis
 Auri recocta vena, pulchrum splendeat,
 Micet metalli sive lux sive argenti
 Sudum portio prænans purgamine etc.

Christo insertus symbolum sacra militiæ accepit nomen HENRICI: Crevit sub parentum cura usq; ad annum secundum, qui annus sicuti tota vita Christianorum perpetua est per crucem exploratio, parentem suavissimum ab inspectione, provida curâ, & amore, ad cælestia advocavit. Successit in educationis atq; ad pietatem innutritionis officium pia mater, dudum inter immortales recensita, usq; in annum 1610. quo cum fratre natu majore CONRADO nunc etiam inter beatos existente (quæ est humana vitæ fragilitas) ablegatus fuit ad materteræ

maritum virum Amplissimum & Consultiissimum Dn. Matthiam
 Gerdes U. J. D. & Syndicum VVismariensem, in scholam qua eo tem-
 pore ibidem erat florentior, ut in ea sub manu ductione peculiaris prae-
 ceptoris in adibus & inspectione optimi illius viri in linguis & arti-
 bus adolescerent. An. 1616. elegantissimum hoc fratrum par è schola
 VVismariensi advocatum & in Monasterium Dofeldiense ab optimis
 literis ibidem florentibus commendatissimum traditum est, primum
 quidem in convictum Pastoris ejusdem monasterii, postea in nume-
 rum alumnorum. Anno 1617. satis concessit indulgentissima & pien-
 tissima mater, tutela Clarissimorum virorum Domini Doctoris
 Valentini Mollerì Decani, & D. Conradi Colers tunc tempo-
 ris Canonici in Capitulo S. Blasii & postmodum inferioris Saxoniae
 Cancellarii commissis duobus hisce orphanis. Anno 1618. 14. Octobr.
 pie defunctus noster studiorum gratia, postquam in Scholis trivialibus
 pulcherrimis profectibus instructus esset, in Academiam Jenensem,
 sublimioris literaturae ditissimum emporium concessit, ibidemq. no-
 cturnis diurnisq. vigiliis virtuti & eruditioni vacans usq. in Annum
 1623. 2. diem Maji substitit. Jenà una cum fratre mense Julio
 ejusdem anni in Helmstadiensem Academiam, non minori animi
 cum contentione ibidem atq. Jenae literis operam navans, profe-
 ctus est, in annum usq. Domini 1625. quo multis flagellis justitia di-
 vina, peccatorum ultrix in ea loca saevire capit, peste partim homi-
 num inanes spes saepeq. malas terminante; partim Martis crudeli-
 tate (siquidem ea tempestate Regia Majestas Dania in Campi ducem
 circuli inferioris Saxonia electa, cum Liga catholicorum funesto
 bello committebatur) ea loca de populo. Coacti fuere adeo non
 studiosi solum sed & Professores suas Musarum sedes in tutiores
 transferre. Et fratres quidem hi Rostochium, ubi in annum usq.
 1629, ut commodissimum Parnassum ex turbis subducti substiterunt,
 felici omine abierunt. Maturiora tunc fratris HENRICI nostri stu-
 dia in ministerium & consilia diversorum expeti ceperunt. Deulius
 hic pra aliis Domino Gebbaro de Alvensleben / Erglebia, prope
 Mad.

Magdeburgum. & prævia vocatione anno Dn. 1630. summa cum fidelitate res ejus forenses & alias quasvis, cum variis itineribus tum consiliis prudentissimis, curare orsus est. Caterum cum Magdeburgum bellicis flammis, & in eo principalis sui, & acta & bona tragico casu absumerentur, varia consilia & spes dissolvi, nova verò suscipi ceperunt. Etiam pie defunctus noster sua stationi dicta valedicens, à rerum gerendarum felicitate, & eruditione exquisitissimam tum celebris, Mense Octob. an. 1631. Rostochium repetiit & tandem Musas Gryphicas in viciniam salutavit. Ubi tamen virtus ipsum latitare non præmisit, quin ipsum requirens Serenissimus Princeps ac Dominus, Dominus ADOLPHUS FRIDERICUS Dux Mecklenburgicus, Princeps vetusta, gentis Heneta, Suerini ac Razeburgi, Comes Suerinensis, terrarum Rostochii & Stargardie Dynasta, &c. gloriosa memoria, mediante legitima vocatione, in numerum Professorum atq; patrum Academicorum adscisseret. Quo in loco constitutus duo sibi deesse ratus, utrumq; sine mora aggredi putavit. Alterum ut futurae vite sibi suavissimam conjugem & maritalis thori sociam eligeret: alterum ut peregrinationibus terras alieno sole calentes obambulando, varios hominum mores, consilia, res publicas lustraret, & ubique decerperet sibi quod in officio usui esse posset. Utrumq; ex voto facile fuit. Illud cum felicibus sponalibus in futurum matrimonium conjugialem fidem promisit Nobilissima & virtutibus ornatissima Virgini ELSABETH von der IPPEN / Suerini. Hoc verò cum per Episcopatum Bremensem & Friesiam Orientalem in Bataviam, salutatis novis Academicis, Gröningensi & Franekerana, in Lugdunensem concessit. Hinc per Seelandiam in Regnum splendidissimum Anglorum, visitatis etiam celeberrimis ejus loci Academicis Oxoniensi & Cambricensi, peregrinatus. Neq; hac terrarum spatia sufficiebant capacissima virtutum menti, quin & in Galliam abiret ejusq; metropolin. Parisiis cum aliquo tempore (observatis memorabilibus ejus loci monumentis) substitisset, aliasq; regni illius Academiis vidisset, etiam in alia se regna & terras contulisset, nisi re-

voca-

vocatus, per illustriora Gallicæ soli loca, per Remenses, Sedanenses
 &c. Leodium item, & Brabantiam (ubi noctu à Latronibus obfessus,
 ingens periculum adiit, vix evasurus, nisi divina clementia, ipsum
 suo ministerio destinans, sic eripuisset, uti vitam retinuisse in sum-
 mo loco poneret) Rostochium reverti coactus fuisset. Hæc fuit illa
 alma tot immortalium ingeniorum mater, quæ & ipsum benefico si-
 nu excepit, atq; præviis speciminibus ordinarius Doctor andorum ipsius
 19. die Sept. 1633. Doctura titulo & Privilegiis nobilitavit, promotore
 Viro Nobilissimo & Amplissimo Dn. D. ALBERTO HENRI Seniore,
 & Dn. D. LAURENTIO STEPHANI Procancellario. Quibus ho-
 noribus collatis 31. Octob. in locum Professorum, Facultatem Juridi-
 cam, ac Ducale Consistorium ritè introductus, & volentibus omnibus
 receptus est. Anno sequenti 1634. 5. die Febr. cum prædicta Virgine
 Nobilissimi & Amplissimi Viri Dn. Doctoris CHRISTOFF. BON-
 DEI ZYPEN Regia Majest. Danica Cancellarii fila suavis-
 sima Rostochii nuptiale votum consummavis. Conjugium intimore
 Domini ceptum sine benedictione desideratissima, larga Dei bonitas
 esse non sivit, quin illud coronaret aliquot suæ gratiæ pignoribus. Pri-
 mum fuit filiola, dicta MARGARETHA, secundus Conjugii tran-
 quilli fructus filius HENRICUS, quos tamen non diu divina clemen-
 tia in immundo hoc seculo molestis laboribus vite humana defatiga-
 ri permisit, sed citò ad se heredes gloriæ æternæ revocavit. Tertia
 vice susceperunt filiam CATHARINAM, matrimonio felici junctam,
 annis nubilibus, viro Amplissimo & Consultissimo Dn. HIERONY-
 MO ROCHER U. J. D. & postquam ille inter mortales, per pla-
 cidam & beatam mortem esse desisset, votis nuptialibus traditam
 in Conjugium viro iidem Nobilissimo & Amplissimo Dn. MARTINO
 ROCHER U. J. D. qui hodie per Dei gratiam superstites acerbissi-
 mis Lacrymis prosequuntur tam indulgentem, & suavissimum pa-
 rentem. Faxit Deus ut hoc adeo tristi casu mortis, eo animo affician-
 tur, qui illustratus spiritu fortitudinis & consolationis, omnia quæ

et an.

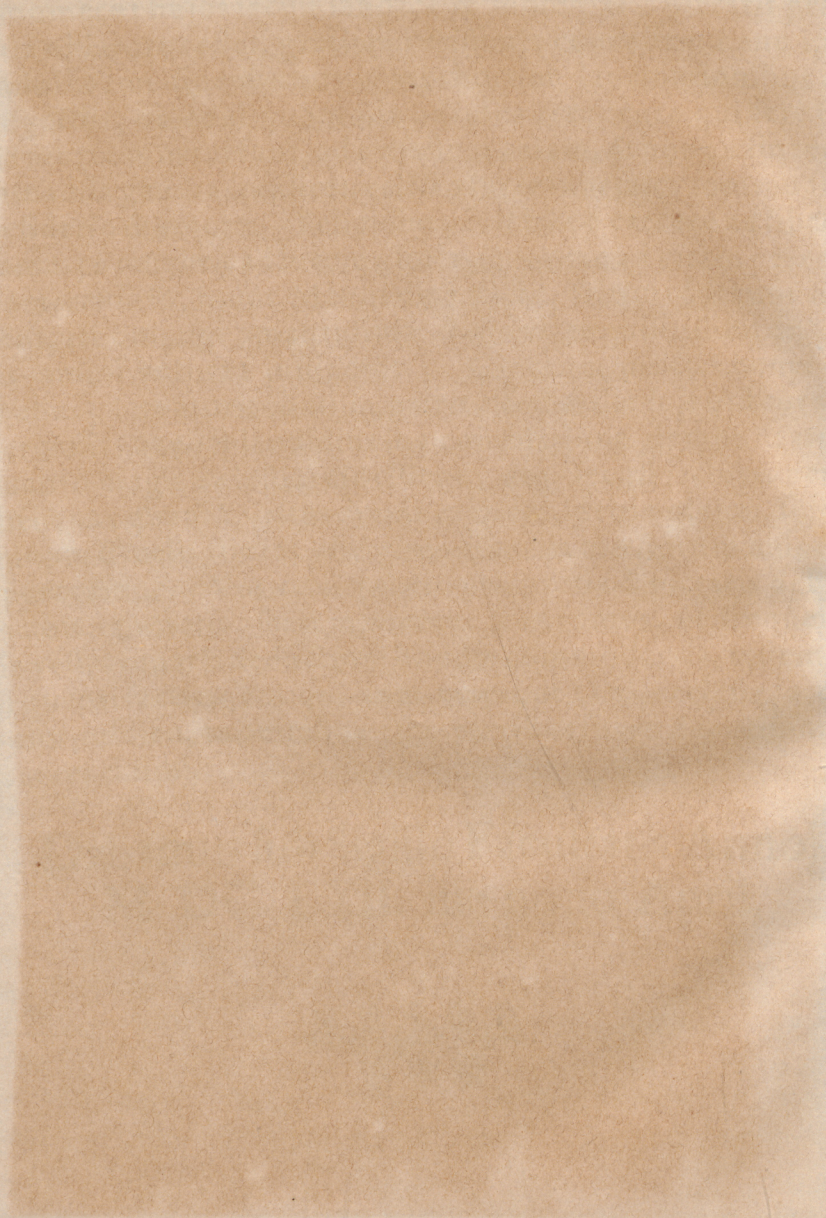
transitoria sunt facile in Deo superat! Quatio viderunt ex se filium,
CHRISTOFORUM brevi post id denatum. Tandem susceperunt quinqu-
tum appellatum CONRADUM qui hodie inter mortales optimam de
se in literarum studio spem dudum fecit, cuius ex animo idem vovemus
quod suavisima sorori jam nunc optavimus. Tanta benedictione
conjugiali ditati dicti conjuges, quae sunt nostra fragilitatis vices, in-
sperato inter veniente mortis beatissima dictaturae, separati, atque ma-
ter filiorum horum celestibus associata est die 8. April. Anno 1642. ex
quo octo annos, duosque menses in pacatissimo conjugio substitissent.
Sic viduitatis squalore occupatus beatus Collega noster, in vita solita-
ria, patientiam & pietatem Deo probavit, usque dum, varia domestica
onera, aliam illarum partium fidem curatricem seligere juberent.
Qua gratia novae copula matrimoniali sibi foederavit Nobilissimam
& Virtutibus omnigenis fulgidissimam ELISABETHAM STEPHANI
viri Nobiliss. & Ampl. LAURENTII STEPHANI U. J. D. Sereniss. Du-
cis Magapol. Consilarii & Cancellariae directoris, nec non Pandectarum
in hac Academia Professoris longè celeberrimi, Consistorii Assessoris, &
Judicii Provincialis Vice-Præsidis filiam, viduam, viri itidem Nobiliss-
simi & Consultissimi Domini Doctoris LAURENTII MARQUAR-
DI Consilarii Bremensis & Verdensis, nuptiis celebratis anno 1643.
18. Septembr. Sed & hoc Conjugium caelesti benedictione vacuum,
divina bonitas esse non est passa, quin sex pignora castissimi amoris,
numero filios inter & filias ex aequo diviso, scilicet LAURENTIUM.
CHRISTOFORUM. ANNAM. JOACHIMUM BARBARAM & ELI-
SABETHAM amplecterentur. Inter quos Barbara manibus sui
Creatoris, redditum imperantis, restituta est.

Et hæc vitæ pie defuncti nostri est historia, quam si vir-
tutibus nemini non hoc in loco notissimis, meritis in hanc
Academiam, & pietatis exercitiis maxime commendabili-
bus quæ in ipso emintuerunt, orationis penicillo illustratu-
rus esset, næ ipsi citius tempus quam largissima memoran-
di materia deforet, Tandem cum Deus meliora ipsi post
in-

innumeros hujus seculi labores & molestias, pietatis præmia oblaturus esset, gratiam rarissimis concessam hanc ipsi indulgit, ut sine diuturnis morborum lancinationibus & angustiis, obitu aliquomodo ad ipsos accedente qui ferè sine morte mortui sunt, ad cœlestem aulam, & nunquam terminanda gaudia transiret, relicto inter mortales summo sui desiderio & amore. Felicissima fuit hæc è carcere ad libertatem, è tenebris ad lucem gloriæ, è morte ad vitam perennem transitio, hujus Mensis die 2 facta, saltem id secum ferens, uti conjugii amantissimæ & liberis exquisitissimi doloris animi vulnera infligeret. Cæterum medici benefici manus, servatoris consilia, patris affectus ille fuit qui corda percussit, ut eò splendidius sua consolatione demonstraret quanto magis cælesti refocillent, atq; seculi jacturæ perturbant; quam Spiritus divini gratiam, lætitiæ oleum, solaminum Israelis fontes uberrimos sauciis mœstorum animis apprecamur. Vos verò qui virtutis pretia & pietatis debita non ignoratis, seriè monemus & rogamus, ut frequentia vestra funeris deductioni hoc die commodanda, testemini quanti faciatis eos qui dum vixerunt Deo, ecclesiæ, atq; bono publico, in omnibus vitæ partibus fuere devotissimi, & acceptissimi,

Dabamus sub Sigillo Facultatis Anno
M DC LXII. ille nono April.

transitoria sunt facile in Deo superat!
 CHRISTOFORUM brevi post id denatu-
 rum appellatum CONRADUM qui hodie
 se in literarum studio spem dudum fecit
 quod suavisima sorori jam nunc opta-
 conjugiali datati dicti conjuges, quae sa-
 sperato inter veniente mortis beatissimae
 ter filiorum horum celestibus associata
 quo octo annos, duosque menses in paca-
 Sic viduitatis squalore occupatus beatus
 ria, patientiam & pietatem Deo probare
 onera, aliam illarum partium fidem
 Quae gratia nova copula matrimonialis
 & virtutibus omnigenis fulgidissima
 viri Nobiliss. & Ampl. LAURENTII STE-
 phanis Magapol. Consilarii & Cancellarii de
 in hac Academia Professoris longè celebe-
 judicii Provincialis Vice-Præsidis filiam,
 simi & Consultissimi Domini Doctoris
 DI Consilarii Brëmensis & Verdensis,
 18. Septembr. Sed & hoc Conjugium co-
 divina bonitas esse non est passa, quin se
 numero filios inter & filias ex aequo dicit
 CHRISTOFORUM, ANNAM. JOACHIMUM
 SABETHAM amplecterentur. Inter
 Creatoris, reditum imperantis, restituit

Et hæc vitæ piæ defuncti nostris
 tutibus nemini non hoc in loco no-
 Academiam, & pietatis exercitiis
 bus quæ in ipso emintuerunt, oratio-
 rus esset, næl ipsi citius tempus qua-
 di materia deforet, Tandem cum

fuerunt ex se filium,
 suscepere quinq-
 ues optimam de
 no idem habemus
 ta benedictione
 gilitatis vices, in
 parati, atq; ma-
 il. Anno 1642. ex
 gio substitissent.
 in vita solita-
 varia domestica
 ligere juberent.
 vit Nobilissimam
 AM STEPHANI
 D. Sereniss. Du-
 non Pandectarum
 rii Assessoris, &
 itidem Nobiliss.
 MAR QUAR-
 atis anno 1643.
 tione vacuum
 Nissimi amoris,
 LAURENTIUM.
 RAM & ELI-
 a manibus sui

, quam si vir-
 ritis in hanc
 mmendabili-
 lo illustratu-
 a memoran-
 ora ipsi post
 in-

